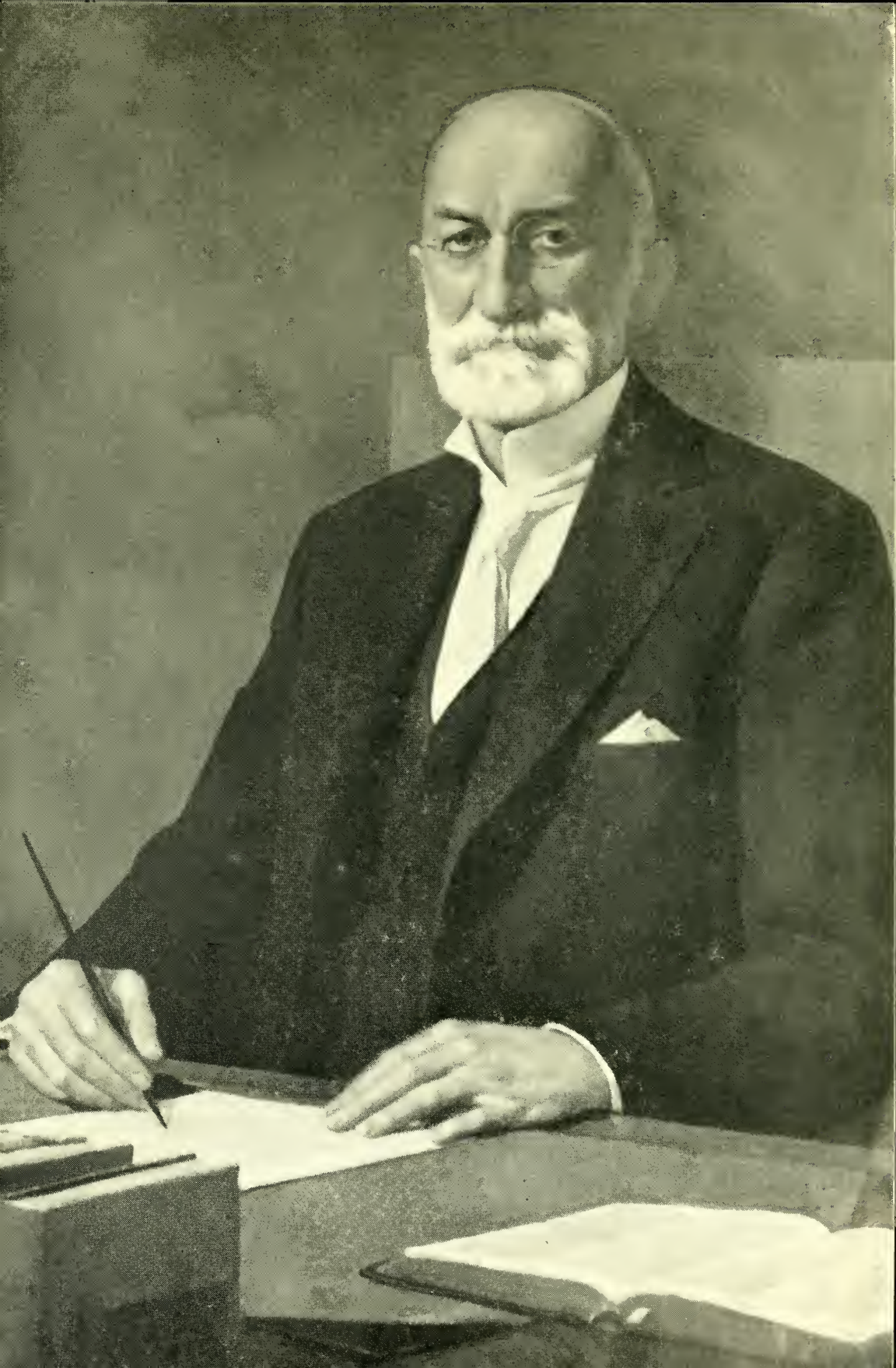

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Heber J. Grant

Zevende President van de Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen.

59e JAARGANG

Nr 8

Redacteur:

RULON J. SPERRY,
President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

INHOUD:

Blz.

De profeten van deze tijd 227

Oudheidkundige ontdekkingen en het boek
van Mormon 229

Het leven 235

Het zachte antwoord 236

Onze boek van Mormon critici 240

Wie was het? 245

De komst van Moroni 248

Dienstbetoon 250

De kunst van het overwinnen van de vrees 252

Gevleugelde woorden 253

Gebeurtenissen in de Zending 254

Kwaad met goed vergolden 255

Mensen, Principes en Populariteit 256

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE PROFETEN
VAN DEZE TIJD

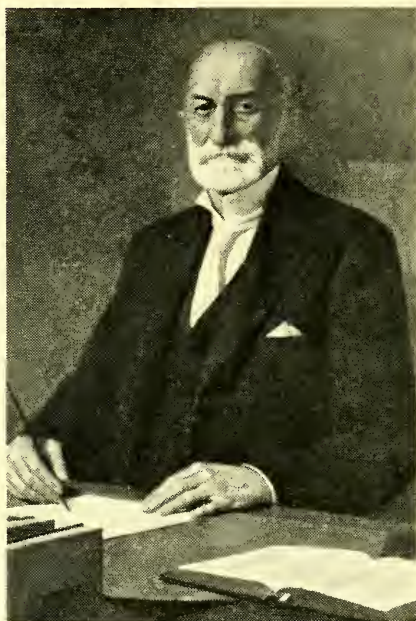
* * * * *

Een groot doel en vastbeslotenheid
beheersten het leven van Heber
J. Grant, de zoon van Jedediah
M. en Rachel Ridgeway Ivins
Grant.

Zulk een toewijding, gericht als deze was op rechtvaardige oogmerken, hielp hem geschikt te worden voor een profeet des Heren en zevende President van de Kerk.

De machtige wil om iets te bereiken openbaarde zich reeds vroeg in het leven van Heber J. Grant, soms op humoristische en zelfs ironische wijze. Een buurman bijvoorbeeld, sprak over hem als „De luiste jongen in de Dertiende Ward,” omdat de knaap elke dag uren besteedde aan het werpen van een honkbal tegen zijn schuur. Wat de buurman echter niet wist, was de drijfveer achter die merkwaardige handelwijze. Omdat hij in zijn jonge jaren weinig fysiek uithoudingsvermogen had, werd hij gekleineerd en een „moederskindje” genoemd door zijn medespelers in honkbal. „Er werden zo veel grappen te mijnen koste gemaakt,” zeide hij, „dat ik de plechtige belofte deed dat ik honkbal zou spelen in het negental dat het kampioenschap van Utah zou behalen.” Louter door volharding kwam hij de belofte, zichzelf gedaan, na en

HEBER J. GRANT

toen hij dat had gedaan, liet hij zich op het honkbalveld niet meer zien.

Belangrijker doelen werden door President Grant gedurende zijn leven gezocht en bereikt, doch al zijn pogingen werden door diezelfde onwrikbare vastbeslotenheid gekenmerkt. Als jongeling streefde hij er naar boekhouder te worden bij een grote firma. Niet alleen dat hij de betrekking kreeg, maar hij werkte met zoveel enthousiasme en

ijver, dat zijn werkgever veel vreugde aan hem beleefde en hij zichzelf een uitstekende reputatie verwierf.

Toen hij nog een kind was, trachtte zijn moeder hem te leren zingen, doch dat mislukte volkomen, want hij kon geen noot uitbrengen. Een muziekleraar slaagde evenmin. Toen hij ouder werd, besloot hij echter te leren zingen, wat het ook mocht kosten. Onder goede leiding leerde hij tenslotte de kerkliederen tamelijk goed zingen en bij één gelegenheid verbaasde hij twee medereizigers en bracht die bijna tot wanhoop door op één dag meer dan honderd liederen te zingen.

Belangrijker evenwel dan al deze dingen was de wijze waarop hij zich tot een dienstknecht des Heren geschikt maakte. Toen hij nog maar vier-en-twintig jaar oud was, drie jaar na zijn huwelijk met Lucy Stringham, werd hij stakepresident. Zijn verhaal van de strijd die hij te voeren had om een openbaar spreker te worden - de kwellende ogenblikken dat hij op de kathedraal stond en nauwelijks in staat was enige woorden uit zijn keel te wringen, zijn schreien in een afgelegen veld, beschaamd en vernederd, en tenslotte zijn triomf — is een inspirerend voorbeeld van succes.

„Wanhoop nooit” is een van de geleidesterren in mijn leven geweest,” heeft hij eens gezegd. Er is, volgens zijn eigen mening, geen

enkele gebeurtenis misschien, die deze filosofie meer versterkte of zijn roeping tot het apostelschap meer tot werkelijkheid maakte dan een openbaring, die hij op vijf en twintigjarige leeftijd in de wildernis ontving.

Toen hij daar alleen was, werd het hem op machtige wijze openbaar, dat zijn roeping een gedeeltelijke vervulling was van de verlangens van zijn eigen vader en van de Profeet Joseph Smith in de andere wereld.

Zoals met de grote Kerkleiders vóór hem het geval was, volbracht Heber J. Grant belangrijke zendingen. Opmerkelijk waren zijn opening van de zending in Japan en zijn presidentschap over de Europese Zending.

De 23ste november 1918 werd Heber J. Grant geroepen om over de Kerk te presideren tot aan zijn dood op 14 mei 1945. Bondig en accuraat werd zijn leven door President David O. McKay aangegeleid, toen deze zeide: „Volhardend in al zijn ondernemingen, ernstig, eerlijk, oprecht in al zijn daden, nadrukkelijk in zijn woorden, dynamisch in zijn handelingen, met het kwade onverzoenlijk, medelevend met de ongelukkigen, grootmoedig in de hoogste graad, getrouw in het leven in elk ambt van vertrouwen, teder en zorgzaam voor zijn geliefden, trouw aan zijn vrienden, aan de waarheid en aan God — zo was onze geliefde President.”

Oudheidkundige ontdekkingen en het boek van Mormon

Een muurschildering uit het oude Mexico, die blanke en donkere gekleurde mensen vertoont. De eersten schijnen aan de laatstgenoemden onderworpen te zijn.

„Met hun kalendersysteem reeds in werking verschijnen de Maya's 600 jaar vóór de Christelijke jaartelling op de drempel van de geschiedenis, gemeten naar Europese tijdrekening”.

(Ancient Civilization of Mexican and Central America, Spinden pag. 75)

Want het geschiedde in het begin van het eerste jaar der regering van Zedekia, koning van Juda (mijn vader Lehi had zijn gehele leven in Jeruzalem gewoond), dat er vele profeten opstonden, die het volk vermaanden zich te bekeren daar anders de grote stad Jeruzalem zou worden verwoest. (1 Nephi 4)

„Chichen-Itza, Uxmal, Zayil, Labna, Kabah, Izamal, Mayapan, Coba, Tulum . . . betoverende en bekorende namen, het geheimzinnige land van de Maya's — zoals het in oude tijden werd genoemd — het Yucatan van deze tijd. Deskundigen zijn het er over eens, dat de Mayabeschaving in Yucatan ongeveer 2000 jaar geleden begon te bloeien”. (*Yucatan of Yesterday*, Mexican Department of Publicity.)

„Bisschop Landa zegt dat de ontwikkelde Maya's, die hem bij de samenstelling van zijn historische werken hielpen, hem vertelden: „Vele mensen kwamen uit het zuiden met hun opperhoofden. Zij konden niet zeggen van welk deel van het land zij kwamen. (*Lost Empires*, p. 50)

„Vele andere godsdienstige gebruiken en ceremonieën van minder belang bestaan onder hen, doch in strikte overeenkomst met het geslacht van Abraham; doch genoeg is in dit deel naar voren gebracht om deze (naar wij geloven) niet te beantwoorden vragen te stellen: „Als zij niet van de Verloren Stammen Israëls zijn, wie zijn zij dan?” Welke natie uit de oude geschiedenis kan op deze gewoonten en onderhoudingen aanspraak maken en deze identificeren, als het de Hebreeuwse niet is?” (*Ancient America*, Jones, pag. 21)

„Het verdroot de drie broeders zeer, toen zij zagen, dat de oudste broeder hun in leiderschap en algemene superioriteit verre de baas

Ziet, toen geschiedde het, dat de Here in een droom tot mijn vader sprak en tot hem zeide: Gezegend zijt gij, Lehi, wegens de dingen, die gij hebt gedaan; omdat gij getrouw zijt geweest en aan het volk hebt bekendgemaakt, wat Ik u heb bevolen. Zie, zij staan u naar het leven.

En de Here beval mijn vader in een droom de wildernis in te trekken en zijn gezin met zich te nemen.

En hij gehoorzaamde het woord des Heren en deed, zoals de Here hem had bevolen.

En hij trok de wildernis in. En hij verliet zijn huis en het land zijner erfenis en zijn goud, zijn zilver en zijn kostbaarheden, en nam niets anders mede dan zijn gezin en levensmiddelen en tenten, en trok de wildernis in.

En hij kwam langs de zoom der wildernis, dicht bij de oever van de Rode Zee. En hij reisde in de wildernis, door de grensstreek, die dicht bij de Rode Zee is. Ja, en hij reisde in de wildernis met zijn gezin, bestaande uit mijn moeder Sariah en mijn oudere broeders Laman, Lemuel en Sam, (1 Nephi 2: 1-5)

En toen wij allen in het schip waren gegaan en onze eetwaren en dingen, die ons waren bevolen, hadden meegenomen, staken wij in zee en werden door de wind naar het beloofde land gedreven (1 Nephi 18 : 8)

En nadat mijn vader Lehi tot zijn gehele familie had gesproken, naar de gevoelens van zijn hart en vol-

was, want zij dachten naar wat hij had gedaan, dat hij hun leider wilde zijn. Hij, die het meest op de bedoelingen van de oudste broeder lette, was de jongste, en deze, een kloek en listig man, nam zich voor zich zo te gedragen, dat hij met rust zou worden gelaten en niemand zijn heerschappij zou belemmeren". Montesinos, *Memorias Antiguas Historiales del Peru*, pag. 4)

„Huanacauï werd oud en afgeleefd en zijn einde voelende naderen, riep hij zijn zoons en dochters bij zich en onder het gewezen van hen allen, nam hij afscheid, hen gebiedende hun oudste broeder Sinchi Cozque als hun koning en heer te gehoorzamen. Huanacauï stierf op negentigjarige leeftijd na een vijftigjarige regering en zijn zoon Sinchi Cozque bezorgde hem een bijzondere teraardebestelling. Hij legde hem in zijn privé tempel tot op de tijd dat de ZON zou zijn geëindigd, want nu besloot hij aan zijn bouw te beginnen, tezamen met die van de weelderige gebouwen van de stad Cuzco. (Montesinos, *Memorias Antiguas Historiales del Peru*, pag. 18-19)

Fernando Montesinos, de Spaanse historicus van Peru, zegt van de Peruvianen: „Die natie had haar oorsprong in een volk, dat door vier broeders werd geleid, de jongste van deze nam het oppergezag op zich en werd de eerste van een lange reeks heersers. In de mythe der Quiche Indianen van Guatemala, komt, na de vernietiging van het geslacht door een vloed, de

gens de Geest des Heren, Die in hem was, werd hij oud. En hij stierf en werd begraven. (2 Nephi 4 : 12).

Ja, zij morden tegen mij en zeiden: Onze jongere broeder denkt over ons te heersen en wij hebben door hem veel beproeving doorstaan; nu, laten wij hem daarom doden om niet langer door zijn woorden te worden gekweld. Want ziet, het komt ons, als oudere broeders, toe over dit volk te regeren.

Nu schrijf ik op deze platen niet alles waarover zij tegen mij morden. Laat mij volstaan met te zeggen, dat zij mij het leven wilden benemen.

En het geschiedde, dat de Here mij waarschuwde, dat ik, Nephi en allen, die mij wilden vergezellen, van hen moesten weggaan en de wildernis invluchten. (2 Nephi 5 : 3-5).

Staat niet langer op tegen uw broeder, die heerlijke visioenen heeft gehad en die de geboden heeft onderhouden sedert de tijd, dat wij Jeruzalem verlieten, en die een middel in de hand des Heren is geweest om ons naar het land van belofte te brengen; want indien hij er niet was geweest, zouden wij in de wildernis van honger zijn omgekomen; toch hebt gij getracht hem het leven te benemen; ja, en hij heeft om uwentwil veel smart geleden.

En ik vrees en beef ten eerste, dat hij door u weer zal lijden; want ziet, gij hebt hem er van beschuldigd, dat hij heeft getracht u te overheersen, maar ik weet, dat hij

schepping van de vier mannen en hun vrouwen, die de voorouders van de Quiches zijn en de overlevering vermeldt de verhuizingen van de natie naar Tulan, anders geheten de Zeven Grotten, en van daar over de zee, welker wateren voor hun doortocht werden gescheiden. De overlevering der Maya's spreekt, evenals die van de Quiches en de Peruvianen, van vier beroemde opperhoofden of voorouders". (*The Ayar-Inca's*, Poindexter, pag. 170)

„Nu ik de meest verbreide opvattingen betreffende de oorsprong van de Incakoningen heb weer te geven, zeg ik dat de meeste inwoners van Peru, dat zijn de Indianen ten zuiden van Cuzco, Collasuye geheten, en die in het westen, Cuntisuyu genaamd, daar in een heel aardige legende van vertellen. Om het vanwege de ouderdom meer gezaghebbend te maken, zeggen zij, dat het na de zondvloed gebeurde, waarvan zij niets anders weten dan dat deze werkelijk plaats vond . . . Nadat de wateren van de vloed zich hadden teruggetrokken, zo zeggen zij, verscheen er een man in het land Tiahuanaco, dat ten zuiden van Cuzco ligt.

Deze man was zo machtig, dat hij de wereld in vier delen verdeelde en ze aan vier mannen gaf, die hij de titel van koning vereerde. De eerste van hen werd Manco Capac genoemd, de tweede Colla, de derde Tocay en de vierde Pinahua. Voorts vertellen zij, dat hij het noordelijk deel aan Manco Capac gaf, het zuidelijk deel aan Colla (na wie die grote provincie steeds wordt genoemd) aan Tocay het

macht noch gezag over u heeft gezocht, doch wel de heerlijkheid Gods en uw eeuwig welzijn.

En gij hebt gemord, omdat hij openhartig tot u heeft gesproken. Gij zegt, dat hij scherp is geweest, gij zegt, dat hij toornig op u is geweest; maar ziet, zijn scherpte was die van de macht van het woord Gods, welke macht in hem was; en wat gij toorn noemt, was de waarheid, zoals die in God is, die hij niet kon weerhouden, terwijl hij stoutmoedig uw ongerechtigheden blootlegde.

En het is noodzakelijk, dat de macht Gods met hem is, ja, om u te gebieden, dat gij moet gehoorzamen. Doch ziet, hij was het niet, maar het was de Geest des Heren, Die in hem was, Die zijn mond tot spreken opende, zodat hij niet kon zwijgen.

En nu mijn zoon Laman, en ook Lemuel en Sam, en ook mijn zonen, die de zoons van Ismaël zijt, ziet, indien gij naar de stem van Nephi wilt luisteren, zult gij niet omkomen. En indien gij naar hem wilt luisteren, zal ik u een zegen laten, ja, namelijk mijn eerste zegen.

Doch indien gij niet langer naar hem wilt luisteren, neem ik mijn eerste zegen terug, ja, mijn zegen, en deze zal op hem rusten. (2 Nephi 1 : 24-29).

oostelijk deel en aan Pinahua het westelijk deel." (*The Island of Titicaca and Koati*, Adolph Bandelier, pag. 309).

DE AANWEZIGHEID VAN TWEE MENSENRASSEN EEN BLANK EN EEN DONKERHUIDIG RAS

Het donkerhuidige ras nam het blanke volk als hun gidsen en leraren; en alles ging goed met hen onder de wijze raadgevingen en leringen van de Chanes, het inheemse ras werd opgeheven van een bijna dierlijke, wilde toestand tot de status van denkende mensen (*People of the Serpent*, Thompson, pag. 78).

„Het grote blanke Ayar of Arya ras, waar de Inca's van afstamden, dat de merkwaardige megalithische cultuur van Peru had voortgebracht, was grotendeels verdwenen, gelijk het geval is geweest in Azië, door de langzame doch voortdurende vermenging met de massa van het inheemse volk." (*Ayar-Inca's*, pag. 252).

Het is een feit, dat de Indianen, die omstreeks het jaar 1750 de staten Florida en Ohio verlieten, en anderen uit die omgeving vertelden, dat lang geleden hun jachtgronden door een blank ras, dat ijzeren gereedschap gebruikte, in bezit was genomen." (*History of America Before Columbus*, De Roo, pag. 556).

„In oude tijden," zeide Ah Kin Chan, „vonden mijn vaderen, de Chanes van Nonoual, of het Volk van de Slang, de donker gekleurde wilde Maya's, levende in vochtige

En wegens hun ongerechtigheid deed Hij de vloek op hen komen en wel een zware vloek. Want ziet, zij hadden hun hart tegen Hem verstokt, zodat dit gelijk een keisteen was geworden, daarom, waar zij blank en zeer schoon en bekoorlijk waren, liet de Here God een donkere huid op hen komen, zodat zij niet aantrekkelijk zouden zijn voor mijn volk.

En aldus spreekt de Here God: Ik zal maken, dat uw volk een afkeer van hen heeft, tenzij zij zich van hun ongerechtigheden bekeren.

En vervloekt zullen de nakomelingen zijn van hen, die zich met hun nageslacht vermengen, want zij zullen met dezelfde vloek worden gevloekt. En de Here had het gesproken en aldus geschiedde het. En wegens de vloek, die op hen was, werden zij een lui volk, vol boosheid en arglistigheid, dat in de wildernis op roofdieren jacht maakte. (2 Nephi 5 : 21-24).

Aldus zien wij, dat toen deze Lamaniëten tot het geloof en een kennis der waarheid werden gebracht, zij standvastig waren en liever tot de dood toe wilden lijden dan zonde begaan; zo zien wij, dat zij hun vredeswapenen, of liever hun oorlogswapenen, begroeven ter wille van de vrede. (Alma 24 : 19).

grotten en bossen, wortelen en kruipende dieren etende, meer beesten dan mensen.

Toen namen mijn vaderen, de *Blanke, Wijze Mannen*, de donkerwoudmensen en bonden hen met ketenen van vrees en liefde en hieven hen op naar het licht van de dag. Steeds werden de Maya's in hun grote vooruitgang door de Chanes, de wijze mannen van Nonoual geleid.” (*People of the Serpent*, Thompson, pag. 228).

„Dat betekent, dat de legenden van de oorspronkelijke rassen van Yucatan en delen van Mexico van de komst van een blank mensenras vertellen, dat de donker gekleurde inboorlingen begon te overheersen.” (*People of the Serpent*, Thompson, pag. 75).

„In het pre-historische Amerika had de worsteling van dit blanke heersersras om zijn bloed temidden van een menigte „donkerder volken” zuiver te houden, het zelfde verloop als zij in Azië had gehad, speciaal in Indië en ook in Polynesië, door een kastestelsel en met hetzelfde resultaat — de geleidelijke overwinning van de onbedwingbare aantrekkingskracht der sexen, de vergeefse worsteling van de priesterlijke en koninklijke kaste tot behoud van de zuiverheid van hun ras, het opgaan van het kleinere blanke element in het donkerder bloed. (*The Ayar-Inca's*, pag. 11).

„Wij vinden echter niet,” zegt Humboldt, in de ruïnen van Canar, die stenen van enorme afme-

En nadat zij in ongeloof hadden rondgedoold, zag ik, dat zij een donker en walgelijk vuil volk werden, lui en vol van allerlei verfoeilijkheden. (1 Nephi 12 : 23).

En die Lamaniëten, die zich bij de Nephiëten hadden aangesloten, werden onder de Nephiëten gerekend;

En hun vloek werd van hen weggenomen, en hun huid werd blank, zoals die der Nephiëten;

En hun jonge mannen en hun dochters werden uitermate blank, en zij werden onder de Nephiëten gerekend, en werden Nephiëten genoemd. En aldus eindigde het dertiende jaar. (3 Nephi 2 : 14-16).

En de engel zeide tot mij: Zie uw nakomelingen en die van uw broeders.

En ik keek en zag het volk van mijn nakomelingschap in menigten verzameld tegen het nageslacht van mijn broeders en zij waren ten strijde verzameld. (1 Nephi 12 : 14-15).

En ik leerde mijn volk gebouwen zetten en alle soorten hout bewerken, alsmede ijzer, koper, messing, staal, goud, zilver en kostbare etsen, die in overvloed aanwezig waren.

En ik, Nephi, bouwde een tempel, en ik bouwde die naar de tempel van Salomo met dit verschil, dat

tingen, die wij in de Peruaanse gebouwen van Cuzco en omringende landen aantreffen. Acosto, zegt hij, mat enige in Tiahuanaco, die twaalf meter lang, vijf meter en acht decimeter breed en een meter en negen decimeter dik waren. De stenen, die voor de vouw van de tempel van Salomo werden gebruikt, waren maar zeer weinig groter dan deze, waarvan sommige ruim dertien meter lang, acht meter en zeven decimeter breed en ruim vier meter dik waren." (*American Antiquities*, Priest, pag. 176).

er niet zoveel kostbare materialen voor werden gebruikt, want die werden daar niet aangetroffen; daarom kon hij niet gelijk worden aan de tempel van Salomo.

Doch de bouw was als die van Salomo's tempel en de bewerking was buitengewoon fraai. (2 Nephi 5 : 15-16).

Wordt vervolgd

HET LEVEN

*Het leven is een krijgsbanier,
door goede en kwade dagen
gescheurd, gevlekt, ontvallen schier,
kloekmoedig voorwaards dragen.*

*Men tuimelt wel, en wonden krijgt
men dikwijls, dichte en diepe . . .
't en vlucht geen weerbaar man, die wijgt
of hem de dood beliepe!*

*Het leven is . . . geen vrede alhier,
geen wapenstilstand vragen:
het leven is de Kruisbanier
tot in Gods handen dragen!*

Guido Gezelle

HET ZACHTE ANTWOORD

door Jack Roland Coggins

Toen ik pas begon te schrijven, verkocht ik twee artikelen aan een redacteur, die na publicatie betaald zouden worden. Nadat ze waren aangenomen, ontdekte ik, tijdens verlaat onderzoek, nog enkele gewichtige gegevens. Ik zond deze in, aannemende dat het nieuwe materiaal een grote verbetering van de artikelen zou betekenen. Een week later kreeg ik beide artikelen terug. De redacteur schreef: „Ik waardeer uw angstvallige nauwgezetheid voor detail, maar zo deugt het niet. Stuur ze verbeterd terug of behoud ze”!

Nu was mijn bedoeling om te helpen, maar mijn hulpvaardigheid bezorgde mij een berisping.

Mijn allereerste opwelling was er een van gegriefdheid en boosheid. Ik begon op de redacteur te mopperen en ging daarna zitten om een scherp antwoord te schrijven. „Ziezo, daar kan hij het mee doen!” zei ik tot mijzelf. Ik ontdekte evenwel, dat ik niemand kwaad deed dan mijzelf. Ik gevoelde mij plotseling vermoeid. Toch was ik nog niet aan mijn dagtaak begonnen. Ik moest een artikel afmaken, maar ik was gedeprimeerd en dat gevoel was sterker dan mijn wil om iets tot stand te brengen. Toen ik rustig zat na te denken, vroeg ik mijzelf af: „Wat is er met mij aan de hand?” Het antwoord kwam: „Oordeel niet, opdat gij niet geoordeeld worde, want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke maat gij meet, zal u wedergemeten worden. En wat ziet gij den splinter, die in het oog uws broeders is, maar den balk, die in uw oog is, merkt gij niet?” Ik werd mij bewust dat indien ik de splinter van gekwetste gevoelens en kritiek uit mijn gedachten kon krijgen, ik mijn probleem kon oplossen. Maar hoe dat te doen?

Ik was boos. Wat was de raad, die God aan Kaïn gaf, toen deze boos was? „Waarom zijt gij ontstoken en waarom is uw aangezicht vervallen? Is er niet, indien gij weldoet, verhooring? En zoo gij niet weldoet, de zonde ligt aan de deur . . .”

Er was maar één manier voor de oplossing van mijn probleem: „Een zacht antwoord neemt de boosheid weg”. In plaats van de hatelijke brief, die ik had geschreven, moest ik een vriendelijke zenden, een brief, die boven mijn gekwetste gevoelens stond. „Ik kan begrijpen”, schreef ik in mijn nieuwe brief, „hoe vervelend het voor een redacteur moet zijn om veranderingen, verbeteringen en toevoegingen aan te brengen, die de schrijver zelf had moeten doen, vóór hij het manuscript inzond. Van nu af aan, zal ik mij aan het maximum aantal woorden houden en verbeteringen aanbrengen, vóór ik u de artikelen zënd en niet daarna.

Hierbij ingesloten zijn de verbeterde manuscripten. Ik hoop u in de toekomst materiaal te zenden, zoals u dat wenst."

Ik zond de brief per luchtpost. Mijn gedruktheid was verdwenen. Ik kon weer aan 't werk gaan. Het artikel, dat ik afmaakte, was de eerste keer uitverkocht en ik ontdekte, dat zachte antwoorden de geest behoeden voor gevangen raken in een web dat de prestaties belemmert. Een week later ontving ik per luchtpost bericht. Het zachte antwoord had zijn uitwerking niet gemist. Niet alleen werd mij verontschuldiging aangeboden, maar tevens het verzoek meer copy te zenden. Ik kreeg suggesties hoe ik mijn werk het best kon indelen, „zodat de markt voor uw werk belangrijk zal toenemen, daar er een half dozijn tijdschriften van ons type aan de markt is, waarvan sommige uitstekend betalen". Ik heb deze waardevolle suggesties opgevolgd, zowel om mijn werk te verbeteren als om meer te verdienen.

Het zachte antwoord had mij een nieuwe, duurzame markt bezorgd en tevens een hulpvaardige, belangstellende vriend. Doch wat nog belangrijker was: het had mij een manier helpen ontdekken om negatieve emoties te overwinnen en de omstandigheden in het leven de baas te blijven. Sedert dien heb ik het zachte antwoord menig keer met goed gevolg gebruikt om dreigende moeilijkheden in zegenrijke ervaringen te veranderen. Ik heb geleerd dat de wijze, waarop wij elke voorkomende situatie behandelen, zeer zeker de uitkomst bepaalt. Door gebruik van het zachte antwoord, gehoorzamen wij het goddelijk bevel: „Heers over hem".

ZIJ ZEGGEN: EEN BIJBEL, ER KAN GEEN ANDERE ZIJN!

(zie 2 Nephi 29 : 3)

Aan deze woorden in het Boek van Mormon moest ik denken, toen ik het artikel: „*Het zachte antwoord*", voorkomende in het Amerikaanse tijdschrift „Sunshine Magazine" van augustus 1959, had gelezen.

Ik besloot het voor de „Ster" te vertalen, niet alleen om de les, die het stukje ons leert, maar ook omdat het mij de ongezochte gelegenheid geeft tot een beschouwing, welke ik hier onder het boven vermelde hoofd laat volgen.

De schrijver schijnt goed in de Bijbel thuis te zijn. Hij haalt enige teksten uit het Nieuwe Testament en uit het Oude Testament aan.

Het is over het laatste, dat ik iets wilde zeggen. Ik heb zijn aanhaling niet volledig vertaald. De schrijver geeft namelijk de laatste zin van Genesis 4 : 7 aldus weer: „*and unto thee shall be its desire; but do thou rule over it*" (en zijn begeerte is toch tot u; maar heers over hem). Ziehier een voorbeeld van het niet verstaan van een bijbeltekst. En tevens een voorbeeld van de wijze, waarop met bijbelteksten wordt omgesprongen. Een, twee woordjes worden veranderd en de betekenis is voor de niet-gelover in hedendaagse openbaringen duidelijker geworden.

Jammer alleen, dat de nieuwe betekenis niet de juiste is. Zoals de schrij-

ver Coggins het heeft gewijzigd, zegt God tot Kaïn: „De zonde begeert u te bezitten, maar heers over hem”. De Engelse Bijbel zegt niet *its*, maar *his* en niet *it*, maar *him*. Duidelijker dan de Nederlandse taal, geeft de Engelse te verstaan, dat hier van een persoon sprake is, wiens begeerte naar Kaïn uitgaat en dat Kaïn over die persoon zal heersen. Geleid door hedendaagse goddelijke openbaring, begrijpen wij de ernstige waarschuwing van God aan Kaïn wel, zonder de tekst te verminken.

Slaan wij slechts de Paarl van Grote Waarde op en lezen wij, wat in Mozes V.: 23 staat geschreven: „Als gij wel doet, zult gij aangenomen worden. En zo gij niet weldoet, de zonde ligt aan de deur, en Satan begeert u te bezitten; en tenzij gij zult luisteren naar Mijn geboden, zal Ik u overleveren en het zal met u volgens zijn verlangen geschieden. En gij zult over hem heersen.”

Het is niet onmogelijk, dat bij sommigen onzer de vraag zal rijzen: „Kaïn was toch volkomen in de macht van Satan, hoe is het, dat hij toch over deze zal heersen?” Daar die vraag inderdaad wel gesteld is, wil ik gaarne van deze gelegenheid gebruik maken, om de aangehaalde tekst uit de Paarl van Grote Waarde met u te bespreken.

Kaïn is een zoon des verderfs. Nadat hij was geboren, zeide zijn moeder Eva: „Ik heb een man van de Here gekregen, daarom zal hij misschien Zijn woorden niet verwerpen. Maar ziet, Kaïn hoorde niet, zeggende: Wie is de Here, dat ik Hem zou kennen?” (Mozes V : 16) Kaïn had rechtstreekse communicatie met God, ofschoon hij Hem, evenmin als Adam, kon aanschouwen. Hij was gedoopt en had de gave des Heiligen Geestes en het Priesterschap ontvangen. En toch die brutale en aanmatigende loochening van het bestaan van God, naar welke loochening hij zijn gehele misdadige leven inrichtte, dat culmineerde in broedermoord, kort nadat hij de ernstige waarschuwing van God had ontvangen en die in de Bijbel (Gen. 4 : 7) en in de Paarl van Grote Waarde, maar daar duidelijker, staat opgetekend. Kaïn had zich aan de onvergeeflijke zonde schuldig gemaakt; hij had de Heilige Geest, die van de Vader en de Zoon getuigt, op onbegrijpelijke wijze gelasterd; hij was bestemd voor een rijk, dat geen rijk van licht is, het rijk, waarheen Satan en zijn volgelingen worden verwezen. En Satan wist, dat Kaïn tot die verdoemden zou behoren.

Maar gedurende Kaïn's sterfelijk bestaan wilde hij niets liever dan van zijn diensten gebruik maken om de mensen te verleiden en hen in zijn (Satan's) handen te spelen. Kaïn was voor dat doel onmisbaar voor hem. Hij was immers een mens onder de mensen: listig, sterk, brutaal, een buitengewone geest. Ja, Kaïn was voor Satan van zulk een grote waarde, dat hij bereid was zijn plaats in zijn rijk aan Kaïn af te staan. Hij wilde zich met de tweede plaats vergenoegen, als hij Kaïn gedurende zijn leven op aarde maar onverbrekelijk aan zich kon binden om door middel van hem Gods plannen met de kinderen der mensen zo veel mogelijk te dwarsbomen en zo veel mogelijk mensen naar hun ondergang te voeren.

En aldus is geschied en aldus zal het geschieden, want God heeft het gesproken: „Ik zal u overleveren en het zal met u volgens zijn verlangen geschieden. En gij zult over hem heersen”.

Doch hiervan weet de wereld niets, noch de voorgangers van onze Christenvrienden. Het licht, dat in de wereld gekomen is, heeft ook de duistere plaatsen in de Bijbel verlicht, maar als wij zeggen, dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op Openbaring is gegrondvest, krijgen wij te horen, dat een Kerk, die in openbaring gelooft, om die reden al veroordeeld is. „God spreekt niet meer van de hemel”, zeggen zij. „Honderden en nog eens honderden jaren is dat reeds het geval en het zal dus wel altijd zo blijven.” Een zonderling *dusje*.

Want hoe lang heeft God gezwezen? Honderden jaren. Ja, volgens de tijdrekening van ons, kleine mensjes. Maar volgens Gods tijdrekening? Nog geen twee dagen! (Psalm 90 : 4; 2 Petrus 3 : 8).

A. D. J.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Wanneer de mensen kwaad van u spreken, leef dan zo, dat niemand hen gelooft.

Het ware geheim van hoe men zijn tijd moet gebruiken: deze te pakken zoals ge uw koffer zoudt pakken, de kleine ruimten opvullend met kleine dingen.

De manier om onwetend te blijven: Wees tevreden met uw eigen meningen en heb genoeg aan wat u weet.

Maak u niet teveel zorgen om wat in het verschiet ligt. Ga onvervaard voorwaarts zo ver als ge kunt zien. Wanneer ge daar zijt aangekomen, kunt ge weer verder zien.

Voor de wijze is één woord voldoende, maar een bibliotheek is niet genoeg om de domme te overtuigen.

De mensen, die alles vertellen wat zij weten, zouden niet zo gevaarlijk zijn als zij het daar bij lieten.

Mislukking is de lijn van de minste volharding.

Sunshine Magazine.

ONZE BOEK VAN MORMON CRITICI.

(een vrije bewerking van het artikel „Kangaroo Court”
van Hugh Nibley in de *Improvement Era*)

(slot)

„Geen argument of wijze van redeneren kon iemand verleiden te geloven dat in de negentiende eeuw, in de Verenigde Staten, en in het licht van wetenschap, literatuur en beschaving, een secte van dwepers kon ontstaan op *waanvoorstellingen en bedriegerijen*”. Zo schreef een intellectueel in 1855 en voegt deze verbijsterende erkenning er aan toe: „Maar toch zijn dit de feiten en wij zijn gedwongen die te geloven”. Wij zouden dit als een interessant commentaar op het Boek van Mormon kunnen beschouwen: Een intelligent man wordt geconfronteerd met een situatie, die, zoals hij ten sterkste beweert, onder geen voorwaarde als mogelijk door hem kan worden aanvaard, en toch is zij daar! Ofschoon zij in strijd zijn met alles wat wij kunnen of willen geloven: „Dit zijn de feiten en wij zijn *gedwongen* ze te geloven”. Als Mr. Reynolds het Boek van Mormon beter had bestudeerd zou hij misschien gedwongen zijn geweest om veel dingen te geloven, waarvan zijn opleiding en zijn ijdelheid hem zeiden dat zij onmogelijk waren.

„Het zal de lezer niet veel moeite kosten”, zo belooft de heer Taylder in de inleiding van zijn boek: „*The Mormons’ own Book*”, om te beoordelen of zijn (Joseph Smith’s) verklaringen de naschrijverij zijn van een enthousiast die feiten kleurde met zijn verbeelding of de sluw bedachte verzinsels van een schelm”. ... Hier wordt de lezer voor een alternatief gesteld en wordt hem tevens verteld wat zijn keus behoort te zijn. Deze hulpvaardigheid vergemakkelijkt het bereiken van de eindconclusie en de lastige verplichting tot nauwkeurig onderzoek wordt hierdoor handig ontweken. Het was met dezelfde toegewijde bedachtzaamheid dat een zekere heer Bays copieën van het Anthon Afschrift¹⁾ zond aan een aantal geleerden, met verzoek om hun mening ter zake — maar niet om hun onpartijdige mening! Het afschrift ging vergezeld van een somber schrijven, dat volkomen duidelijk maakte hoe infaam de aanspraken waren, die voor dat document waren gemaakt en waarin geen twijfel werd gelaten omtrent de gevolgen voor de reputatie van de ontvangers, indien zij een woord ten gunste ervan zouden laten horen. De eminentste onder deze professoren maakte in zijn antwoord zich als volgt er van af: „Het document, door u ingesloten, levert niet zo zeer een *taalkundig* als wel een *moreel* probleem”. En als een moreel

¹⁾ Bedoeld wordt een serie door de Profeet Joseph Smith gecopieerde lettertekens, die hij aan Martin Harris ter hand stelde, die deze op zijn beurt aan Prof. Anthon te New-York toonde. (Zie ook Jes. 29 : 11 en 2 Nephi 27 : 14-19).

probleem werd het behandeld. Er was geen kwestie van enig onpartijdig taalkundig onderzoek onder zulke omstandigheden, toch was dit een van de weinige pogingen om het Boek van Mormon naar ernstig objectieve standaarden te beoordelen.

In het eerste deel van het uitstekende werk de *American Anthropologist*²⁾ vinden wij een studie met de veel belovende titel: „De oorsprong van het Boek van Mormon”. In plaats van dit onderwerp met de wetenschappelijke diepte en op oudheidkundig gebied vereiste scherpzinnigheid die wij van zulk een bron terecht mogen verwachten, te behandelen, beperkt de schrijver zijn gehele studie tot de grammaticale fouten in het boek en heeft hij het hoofdzakelijk over het verouderde gebruik van „welke” in plaats van „die”, blijkbaar niet wetend dat dit gebruik ook een kenmerk van de Bijbel is.³⁾ Het boek zelf is volgens hem „een onheilspellend gevaarteken... een monsterachtigheid, uit bedrog geboren en in valsheid uitgebroed... een monster van ongerechtigheid en misleiding...”

Wat is het nu, dat deze expert zijn gewone koele, wetenschappelijke objectiviteit doet vergeten? Het is niet wat het Boek van Mormon werkelijk zegt, dat hem zo boos maakt: „zijn leringen en voorschriften zijn in zichzelf niet immoreel, er is niets immoreels in”.

Neen, wat hem zo alarmeert en razend maakt is niet wat het Boek van Mormon zegt, maar wat het voorgeeft te zijn: „Zijn aanhangers hebben tegen de morele wereld een uiterst gevaarlijk wapen ontdekt in deze leerstelling van „*een voortdurende openbaring*”. Dat is de doorn in het vlees, zoals gewoonlijk, het is niet het Boek van Mormon, maar de Engel Moroni die terecht staat: „Het aanvaarden van enige beschikking in termen van „Aldus spreekt de Here”, is een onheilspellend gevaarteken voor een verlichte beschaving”. Merk op, dat aangezien deze deskundige *geen enkele* aanspraak op openbaring wenst aan te nemen, het ook niet in zijn hoofd opkomt, om zulk een aanspraak te *toetsen*. Professor Beardsley grondt zijn kritiek op het Boek van Mormon op deze onwankelbare rots: „De moderne geest verwerpt alles wat bovennatuurlijk is”. Als dat juist is, *natuurlijk* is het Boek van Mormon dan bedrog. Doch de Profeet daagt tot een onderzoek over de mogelijkheid van openbaring uit door het boek als getuige te gebruiken, in welk geval wij niet kunnen beginnen met het boek van de hand te wijzen omdat wij weten dat openbaring onmogelijk is. Dat is nu juist wat wij *niet* weten.

Het werk van Linn, vaak begroet als de eerste werkelijk wetenschappelijke studie van het Mormonisme, is een goed voorbeeld van bespreken achteraf. „De Mormoonse Bijbel”, zo verkondigt hij, „is, zowel in

²⁾ Anthropologist: anthropoloog, iemand die zich met de leer van de mens bezig houdt, zowel geestelijk als lichamelijk.

³⁾ De Engelse Bijbel. In de Hollandse Bijbel staat het woordje „die”. „Our Father, which art in Heaven.” Onze Vader, die in de hemelen zijt”.

letterkundige als in theologische zin, juist zulk een voortbrengsel als men kan verwachten het resultaat te zijn van het overhandigen aan Smith en zijn mede-„vertalers” van een hoeveelheid van het materiaal van Spaulding en enige nieuwe leerstellige dingen ter vergelijking en copieëring”. Merk op, dat hij met bepaalde verwachtingen begint en in het Boek van Mormon vindt wat hij verwacht. Hij adviseert de lezer hetzelfde te doen: „een onderzoek van zijn inhoud is dus nuttig, meer als middel om de frauduleuse kentekenen van zijn aanspraken op goddelijke openbaring te verschaffen dan als een middel om te vernemen wat de leden van de Mormoonse kerk wordt geleerd”. Hier wordt de onderzoeker werkelijk gewaarschuwd tegen het lezen van het boek met de bedoeling er achter te komen of het waar is of niet en geïnstrueerd het te benaderen met één doel voor ogen: „als een middel om het frauduleuse karakter van zijn aanspraken op goddelijke openbaring te bewijzen”.

Welke richtlijnen heeft de heer Linn tot zijn beschikking om uit te maken of een geschrift al dan niet een voortbrengsel is van goddelijke openbaring? De gebruikelijke natuurlijk: goddelijke openbaring bestaat niet!

Kort na het verschijnen van Linn's boek publiceerden de Hoogerwaarde Heren Samuel Fallows en H. M. Fallows hun wijd verbreide *Mormon Menace* (Mormoonse Bedreiging). „Welk verstandig mens”, zo beginnen zij, „kan geloven dat deze man waarlijk geloofde dat een glorierijke engel van God kwam en hem de plaats wees, waar deze gouden platen verborgen lagen?” Deze vraag is rhetorisch, door ze zo te stellen, hebt ge meteen het antwoord en wordt de deur voor enig werkelijk onderzoek botweg gesloten. Nietwaar? Als de hele zaak de aandacht van geen enkel verstandig mens waard is, welk verstandig mens zou er dan zelfs maar over denken?

Een van de weinige critici, die ooit een wat ernstiger onderzoek in het Boek van Mormon instelde, was H. C. Sheldon. Waar hij het probleem aanvat, vertelt hij ons precies wat zijn positie is. „De allereerste vraag is: „Zijn deze aanspraken geloofwaardig of dragen zij het onmiskenbare stempel van valsheid en bedrog?” Ziedaar een logische vraag; tenslotte hebben wij hier iemand die de mogelijkheid van een alternatief erkent. Linn leest het boek om — zoals hij zelf zegt — te bewijzen dat het vals is, Taylder laat ons de keus tussen de ene soort leugenaar of de andere die Smith is, maar Sheldon is werkelijk genegen een „het een of het ander” te aanvaarden. Doch in de volgende zin neemt hij alles weer terug: „Vele omstandigheden, waarvan sommige met dwingende kracht, *drijven de critische onderzoeker tot de keus van het laatste*. Wat een gechicaneer! Onze gids vertelt ons dat de allereerste vraag is of het Boek van Mormon waar is of vals, en deelt dan kalm mee, dat het eerste onder geen beding moet worden onderzocht. De jury krijgt de opdracht te kiezen tussen A en B, evenwel met deze restrictie, dat A reeds gedis-

kwalificeerd is vóór de wedstrijd, overigens mag de jury begunstigen wie ze maar wil.

In 1835 verkondigde een uitgever een behandelingswijze, die de standaardprocedure zou worden voor het behandelen van het Boek van Mormon: „een listigheid zo laag, oppervlakkig en verachtelijk, dat het een intelligent mens nooit kan misleiden, daarom achten wij het niet eens een tegenspraak waardig”! Dit is nu juist de positie die wordt ingenomen in een werk, dat onlangs (in 1950) als de grondigste en vernietigendste aanval, die ooit op het Boek van Mormon werd ondernomen, werd begroet, een studie namelijk van W. F. Prince, in 1917 in de *America Journal of Psychology* gepubliceerd.

Dr. Prince vertelt ons hoe het staat met de wetenschap en het Boek van Mormon:

Aangezien de rare inhoud van het boek het jammerlijk en belachelijk tegen iedere regel van historische kritiek aflegt, hebben de geleerden het niet de moeite waard geacht het denkbeld van zijn oude auteurschap te bespreken, tenzij dan kort, voor practische en zendingsdoeleinden”. Hier hebben we het weer: de enige reden waarom een geleerde zich met het Boek van Mormon inlaat, is om het van zijn voetstuk te stoten. De historische vraag, door het boek opgeworpen, is louter en eenvoudig die van zijn oud auteurschap, een probleem, dat door de geleerden nooit werd besproken, volgens Prince. Waarom niet? zo vragen wij. Omdat het geen enkel critisch onderzoek kan doorstaan, het legt het af tegen iedere historische kritiek. Maar is er ooit zulk een kritiek op uitgeoefend? Natuurlijk niet, het is immers de moeite niet waard!

Deze absurde positie, nl. dat het Boek van Mormon er niet in geslaagd is een proef te doorstaan waar het nooit aan werd onderworpen, omdat het deze proef niet kan doorstaan, enz. wordt nog eens netjes belicht door de geleerde LaRue in 1919. „Wat van het boek zelf”? vraagt hij. *Mannen van de wetenschap hebben er nooit een ernstige beschouwing aan gewijd.* Men houdt het voor een verzinsel. En aangezien het een verzinsel is, waarom zou enig wetenschapsmens zijn tijd er aan verspillen? Men zou hier op kunnen antwoorden, dat alleen door er veel tijd aan te besteden, een geleerde kan aantonen, in de eerste plaats, dat het een verzinsel *is*. Maar zo’n redenering telt niet.

„Hoe konden drie verstandige mannen zich nu richten tot „alle natieën, geslachten, talen en volken”, vraagt LaRue, „en zeggen dat God hun had medegedeeld dat deze platen door God’s gave en macht waren vertaald . . .”? Weer een rhetorische vraag en een vrij zinloze bovendien, want de vraag hoe zij het *konden* doen, is beantwoord door het feit, dat zij het *deden*! Een jaar later komt een zekere C. S. Jones, na een ongelooflijk verwarde en onnauwkeurige weergave van de inhoud van het Boek van Mormon, ons vertellen: „Het zou gemakkelijk, meelijwekkend gemakkelijk zijn deze aanspraak te verpulveren, als het niet overbodig was . . . en wat voor nut heeft het”? Ziehier de troostrijke

verzekering, dat als de geleerden het Boek van Mormon hebben verwaarloosd, dit niet is omdat zij het zo druk met belangrijker zaken hebben, want iets dat zo „meelijwekkend gemakkelijk” is als het „afkraken” van het boek, waar de gemeenschap zo’n dringend behoefte aan heeft (aan dat „afkraken” wel te verstaan), vergt voor een deskundige niet meer dan een paar uur van zijn tijd.

Waarom doen zij dat dan niet? „Wat voor nut heeft het”? vraagt Jones. Inderdaad een vreemde vraag van iemand, die voelt dat de wereld wanhopig behoefte heeft aan een boek van zijn hand en dat „*De Waarheid over de Mormonen*” heet.

Het artikel „Kangaroo Court” (letterlijk: „Kangeroe Gerechtshof, d.i. een hof, waar rare sprongen worden gemaakt) van Elder Hugh Nibley geeft nog meer voorbeelden van anti-Mormoonse kritiek, doch wij willen het bij de aangehaalde laten. Zij tonen op overtuigende wijze het standpunt aan, dat door alle anti-Mormoonse geleerden en niet-geleerden ten aanzien van het Boek van Mormon wordt ingenomen: „Openbaring van God bestaat niet, dat moge iets uit de oude tijd zijn, nu, in deze moderne, verlichte tijd spreekt God niet meer van de hemel!

Tot degenen die zo spreken, zouden wij dit willen zeggen: Heeft God u dat medegedeeld, dus *toch* openbaring? Hoe weet ge het anders? Of hebt ge misschien de macht om God de mond te snoeren? Waarom klampt gij u zo hardnekkig aan dat volkomen ongefundeerde standpunt van „openbaring is grote onzin” vast? Waarom moet het Boek van Mormon worden vernietigd?

Ziehier het antwoord; het is een paraphrase op dat met betrekking tot de vraag: „Waarom moest Jezus Christus worden gedood? „Indien wij het boek alzo laten geworden, zij zullen allen er in geloven... en wegnemen onze plaats”. (Zie Joh. 11 : 48).

HET BOEK VAN MORMON IS BOVEN ALLE KRITIEK VERHEVEN!

Zelfs wanneer het aan een ernstig, onpartijdig onderzoek zou worden onderworpen, door wie ook, dan nog zou het onmogelijk zijn uit te maken of het boek van goddelijke oorsprong is of niet. Want zeer terecht merkte Hugh Nibley op, dat iedere richtlijn de ontkenner van openbaring ontbreekt om tot deze of gene conclusie te komen.

Vandaar dan ook dat de enige en juiste richtlijn die is, welke wij in het Boek zelf aantreffen: „En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekend maken... God zal u tonen, dat hetgeen ik heb geschreven, waar is”. (Moroni 10 : 4, 29).

WIE WAS HET?

(uit een toespraak van President David O. McKay, op Paaszondag in de 14de Ward te Salt Lake City gehouden)

... „Er is een passage in het Evangelie van Marcus, waarin van een jongeling wordt verteld, die Jezus in den hof van Gethsémané volgde, „hebbende een lijnwaad omgedaan over het naakte lijf”. Hij kwam daar op het ogenblik, dat Judas aan Jezus de verraderskus gaf. De soldaten sloegen de handen aan Hem. Ook grepen zij de jongeling, en hij, het lijnwaad verlatende, is naakt van hen gevloeden”. (Marcus 14 : 51, 52).

Wie was die jonge man? Wij weten het niet. Ik zal u vertellen wie ik denk dat het was. Ik geloof dat het Johannes Marcus was, die in later jaren de passages schreef, die ik u deze morgen heb voorgelezen.¹⁾ Ik zal u ook zeggen, waar-

om ik denk, dat hij alleen maar een lijnwaad om had, toen hij de Hof van Gethsémané binnensnelde in die nacht van het verraad. Zoals u weet, hadden Jezus en Zijn discipelen die avond in een opperzaal vergaderd en tijdens die bijeenkomst had er het een en ander plaats gehad, toen Jezus en Zijn discipelen rond de tafel aan het laatste avondmaal aanzaten. Jezus had gezegd: „Een van u zal Mij verraden en de discipelen hadden gevraagd: „Ben ik het”? En toen Judas sprak, antwoordde Jezus: „Gij hebt het gezegd. Wat gij doet, doe het haastiglijk”. Toen verliet Judas de opperzaal.

Ik hoop dat dit was voordat het Sacrament was ingesteld en voordat Jezus zeide: „Neemt, eet, dat is mijn lichaam”. Wij zijn daar

¹⁾ Marcus 16 : 15, 16.

niet zeker van, wel weten wij, dat Judas de opperzaal verliet.

Daarna wies Jezus de voeten van de discipelen, totdat Hij bij Petrus kwam. Deze nu vroeg Hem waarom Hij dat deed, zeggende dat Jezus Petrus' voeten niet moest wassen. Jezus antwoordde, dat indien Petrus niet toestond dat zijn voeten door Hem werden gewassen, hij geen deel aan Hem zou hebben. Toen vroeg Petrus dat niet alleen zijn voeten, doch ook zijn handen en zijn hoofd gewassen mochten worden. Jezus zeide toen tot Petrus: „Die gewassen is. . . is geheel rein”. Toen zette Jezus het bekken op zijn plaats, legde de linnen doek af en vertelde de discipelen dat wat Hij had gedaan, zij ook elkander moesten doen.

Het was waarschijnlijk 12 uur toen Jezus en zijn 11 discipelen opstonden en naar de Hof van Gethsémané gingen.

Inmiddels had Judas de overeenkomst gesloten om zijn Heer voor dertig zilverlingen te verraden.

Waar zou Judas, nadat de koop gesloten was, de soldaten heen gebracht hebben? Niet naar de hof van Gethsémané, want hij had Jezus in de opperzaal verlaten. Ik denk, en ik geloof dat het uit het verloop van de geschiedenis blijkt, dat Judas hen naar de opperzaal heeft gebracht, waar nu de vrouwen bezig waren, die de maaltijd hadden bereid en die, tevoren in een aangrenzende kamer verblijvende, ongetwijfeld wisten, dat Jezus was vertrokken en dat Hij met Zijn discipelen door de poort, de Schone genaamd, was gegaan, de beek Hedron was over-

gestoken en zich naar de hof van Gethsémané had begeven.

Deze vrouwen zagen Judas en de soldaten voor de ingang. Wat moesten zij doen? Jezus waarschuwen, dat de soldaten in aantocht waren. Dat was het allereerste wat zij moesten doen. Maar zij konden zelf niet gaan.

„Wij moeten een boodschapper zenden”, zullen zij gedacht hebben.

Wij weten niet of een van die vrouwen de moeder van Johannes Marcus was. Wel weten wij, dat zij lid van de Kerk was en dat de Apostelen later dikwijls in haar kamer bijeen kwamen. Zo weten wij, dat zij daar twee jaar later vergaderden, toen Petrus gevangen werd genomen en hij naar huis ging. Indien zij een van de vrouwen was, die van het verraad die nacht op de hoogte was, zal zij haar zoon, die reeds naar bed was gegaan, gewekt hebben en tot hem hebben gezegd: „Kleed je niet aan, maar loop zo hard je kunt naar Jezus en zeg Hem dat de soldaten in aantocht zijn”.

En de jonge man, slechts gewikkeld in een linnen laken, kwam de hof binnen, juist nadat de verraderskus was gegeven. De soldaten, hem daar ziende, trachtten hem te grijpen, grepen het laken en de jonge man ontkwam.

Marcus is de enige Evangelieschrijver, die deze gebeurtenis vermeldt. Hij wist er alles van, doch had, als de meeste jongens, weinig aandacht aan Jezus' prediking geschonken. Hij wist dat zijn moeder tot de Kerk was toegetreden. Hij zelf misschien ook, maar daar-

over vinden wij niets vermeld.

Als jonge man wist hij van het verraad af. Hij moet geweten hebben, dat de krijgsknechten Jezus die nacht naar de Hoge Priester brachten (de vorige, niet Kajafas). Hem was ook de schijnrechtspraak bekend en het verhoor in de vroege morgen door Kajafas, de Hoge Priester, en de leden van het Sanhedrin.

Marcus moet ook van de vlucht van de discipelen geweten hebben, toen Jezus tot de kruisdood werd veroordeeld. Hij wist ook van de begrafenis op vrijdagavond voor het begin van de Sabbath. Dit alles wetende, ook dat Jezus op de eerste dag van de week was opgestaan, moet het hem duidelijk zijn geweest dat de kruisiging op die noodlottige vrijdag de kruisiging

was van de Eniggeboren Zoon van Zijn Vader in het vlees. Later vernemen wij, dat hij tot de Kerk toetrad, als zendeling naar Noord-Afrika werd gezonden, naar Alexandrië en daar de Apostel van het land werd.

Broeder Hugh J. Cannon en ik stonden in 1921 op de ruïnes van de kerken, die ter herinnering aan Marcus werden gebouwd. Hij werd een discipel van Petrus, die hem in het Evangelie zijn zoon noemt. Hij was met Petrus toen deze in Rome ter dood was veroordeeld, en die ongewijfeld het Evangelie van Marcus heeft nagekeken, geholpen bij het schrijven er van of ten minste zijn goedkeuring er aan heeft gehecht. Dit Evangelie is een van de allereerste verslagen over de opstanding.

DE AARDE IS GENOEG

*Wij, de bewoners van deze aarde,
Hebben hier de bouwstof voor een Gaarde
Van Eden — er schiet niets te kort.
Voor 't opwaarts pad naar 't Onbereikte wordt
Er niets anders vereist — geen ander ivoor
Voor onze deuren, evenmin voor
Onze vloeren ander marmer; geen andere cederbomen
Voor 't huis van onze onsterfelijke dromen.*

*Hier op het pad van dag aan dag —
Hier bij 't gewone menselijk slag
Is al 't materiaal waarvan een hemel
Zou worden gebouwd door goden, 't gewemel
Van Nieuwe Edens: alles wat mettertijd
Kan stichten hier onze Eeuwigheid!*

Naar het Amerikaans van
Edwin Markham.

Frank I. Kooyman

DE KOMST VAN MORONI

(uit: *Church News* van 20 september 1958)

Kranten hebben altijd belangstelling voor nieuws. Aangezien dit het redactioneel gedeelte van een krant is, heeft dit ook met nieuws te maken.

Wat is het belangrijkste nieuws in deze moderne tijd? Is het de komst van het atoomtijdperk, van de waterstofbom, van de ruimtevaart of het vliegen naar de maan?

Heeft het grootste nieuws van de moderne tijd betrekking op oorlogen en geruchten van oorlogen, op de crisis in het Middenoosten, op de tactiek van Rusland om andere naties door intriges te onderwerpen inplaats van door oorlogsgeweld?

Wat is het belangrijkste nieuws van deze tijd?

Dit is het belangrijkste nieuws: Dat God wederom uit de hemel heeft gesproken! Dat de Vader en de Zoon aan Joseph Smith verschenen in het bos niet ver van zijn huis en hem de belangrijkste boodschap van dit tijdperk gaven. Dat de Heiland daarna aan Joseph Smith en zijn metgezellen verscheen, hier in de Verenigde Staten van Amerika. Dat de Here heilige mannen uit oude tijden naar de aarde zond, nu dienende als engelen, om een groot werk te volbrengen voor de redding van de mensen van onze tijd. Dit is het grootste nieuws in deze moderne tijd.

Het werd niet langs internationale telegraaflijnen de wereld ingebazuind en ook niet over de radio dan alleen wanneer het ons werd toegestaan onze eigen aankondigingen te doen.

Doch door de meeste mensen is het niet als nieuws erkend. Zij zien naar Utah en Salt Lake City en de Mormonen en vragen zichzelf af: „Kan er iets goeds komen uit Nazareth?”

Maar toch is het nieuws. Het feit, dat de wereld vele ontwikkelingen op wetenschappelijk of ander gebied zelf niet direct heeft aanvaard, heeft deze ontwikkelingen niet onwaar gemaakt. Evenmin heeft de trage aanvaarding van het Mormonisme door vooraanstaande mensen het onwaar gemaakt. De wereld heeft, wat God betreft, naar feiten uitgezien. De profetie, die zegt, dat de mensheid over de aarde zou gaan, zoekende het woord Gods, maar het niet zou vinden, is in vervulling gegaan.

Sommigen hebben gemeend God door onderzoek te leren kennen en zijn overtuigd geraakt, voor zo ver hun onderzoek ging.

Anderen, door eigen onderzoek of onder invloed van leraren, hebben het geloof verloren. Grote geesten hebben naar een nieuwe openbaring van God uitgezien. En dat is nu precies wat het Mormonisme is:

Een nieuwe openbaring van God. Temidden van geestelijke duisternis gaf de Almachtige licht. Gelijk Hij aan het begin van de schepping zeide: „Daar zij licht,” zo heeft Hij in onze tijd Zijn heilig licht geschonken door een persoonlijke verschijning aan stervelingen hier in Amerika.

Het is nieuws, het grootste, beste en hartverheffendste nieuws van alle nieuws.

Zo zeker als God zichzelf aan Abraham vertoonde, zo zeker als Hij aan Mozes verscheen en zeer zeker door Jesaja was gezien, zo zeker verscheen Hij aan Joseph Smith en werd Hij door deze gezien.

Maar niet alleen Hij verscheen. Hij zond zijn heilige afgezanten om het werk in deze moderne tijd te volbrengen. Dat was ook in volkomen overeenstemming met Zijn gewoonten en gebruiken in oude tijden. Verschenen geen engelen aan Abraham, kwamen zij niet tot Petrus en Paulus en eerder tot Maria en Elizabeth en tot Zacharias in de tempel? Verschenen zij

niet aan Johannes de Openbaarder? Zij allen waren in de dienst van God.

Zo ook in onze tijd, toen Hij zijn werk hervatte, hervatte Hij tevens Zijn gebruik om hemelse afgezanten naar Zijn sterfelijke dienstknechten te zenden. Aldus deed Hij met Joseph Smit. Er volgde een gehele serie van hemelse manifestaties, juist zo als in oude tijden.

De eerste engel, die hem bezocht, was Moroni, die in het oude Amerika had geleefd. Hij was een profeet en een schrijver, de bewaarder ook van een heilige kroniek, door hem en zijn vader geschreven en die door hemzelf in oude tijden werd verborgen, in een heuvel in wat nu westelijk New-York is.

Zijn komst was nieuws van het grootste belang. Hij kwam uit de eeuwige werelden. Zijn komst was een bewijs van de onsterfelijkheid. Wat een opzienbarend nieuws! Hij stelde Joseph Smith de oude kroniek ter hand, die, nu vertaald, in de wereld bekend is als het Boek van Mormon. Ook dit is nieuws.

„En ik zag eenen anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie om te verkondigen aan degenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie en geslacht en taal en volk (Openb. 14 : 6)

DIENSTBETOON

Een betere manier.

(uit: *Stories that live*)

Zijt ge ooit wel eens in uw plannen gedwardsboomd? Indien wel, dan staat ge niet alleen. De volgende geschiedenis van Henri Dunant zal u dat leren.

Henri Dunant werd in Genève, Zwitserland, geboren in het jaar 1828. Ofschoon op vele andere plaatsen veel door oorlogsgeweld werd geleden, bleef het kleine, vredige Zwitserland, neutraal.

Henri Dunant kende slechts weinig leed vanwege deze vreedzame omstandigheden. Toen hij ouder werd, wilde hij een groot financier worden. Toen hij dertig jaar was, was hij een gevestigd bankier. Maar, zoals het altijd gaat: hoe meer men heeft, des te meer wil men bezitten.

Henri Dunant en zijn bankemployeés hadden lucratieve denkbeelden. Zij wilden een grote keten van korenmolens in Algerije bouwen. Indien zij slaagden, zouden zij in staat zijn de talrijke bakkerijen in Frankrijk van meel te voorzien. Doch daartoe moesten zij de toestemming van Napoleon III hebben.

Henri Dunant werd gekozen om het plan aan de keizer voor te leggen. Het gezelschap maakte heel knap een boek, waarin de plannen werden geïllustreerd. Zij droegen het handig aan Napoleon op.

Helaas was Napoleon ten oorlog getrokken om de Oostenrijkers uit Italië te helpen verdrijven.

Ofschoon teleurgesteld, was Henri Dunant niet ontmoedigd en ging hij onmiddellijk naar het slagveld om de keizer te zoeken. Twee weken later bereikte hij het front. De twee legers, het Franse en het Oostenrijkse, stonden in slagorde opgesteld. Henri Dunant liet zijn rijtuig stil houden en zag de vreselijke slachting aan. De chaos, de verwarde massa ruïnes, de bloedlucht en de kreten der stervenden verschrikten hem.

Toen het vuren ophield, had hij het gevoel alsof hij in trance was. Hij vond de weg naar de stad. Vóór hem werden twee gewonde soldaten uit een raam geworpen. Dit deed hem uit zijn verdoving ontwaken. Hij begon onder de gewonden te arbeiden en vroeg anderen in de stad om hulp. Drie dagen lang werkte hij voor de gewonden en stervenden. Dit liefdewerk veranderde hem volkomen. Inplaats van wélde als zijn doel, kreeg hij het onbedwingbare verlangen de hulplozen bij te staan en een einde aan de oorlog te maken. Hij keerde naar Zwitserland terug met het vaste voornemen de ellendigen te helpen. Uit zijn pogingen werd het Rode Kruis geboren. Maar dat wist hij toen nog niet.

Jaar op jaar ging hij met zijn campagne voor erbarming en vrede voort, totdat zijn werk faalde. Hij werd geëerd en door alle koninklijke families ontvangen.

Tijdens de eerste Geneefse Conferentie stond Henri Dunant alleen in zijn aanval op de barbaarsheid van de oorlog en hij behaalde een over-

winning. Dank zij zijn vasthoudendheid werden de eerste internationale wetten uitgevaardigd en de eerste stappen ondernomen om de oorlog uit te bannen. Door zijn pogingen werd in Zwitserland de grondslag gelegd voor het Rode Kruiswerk.

Doch de dagen, die kwamen, waren bitter. Zijn fortuin was weg en hij werd tot armoede gedwongen. Zijn schoenen waren versleten en vaak leed hij honger. Hij bleef in Parijs omdat hij geen geld genoeg had om naar huis terug te keren. Dikwijls sliep hij in spoorwegwagons omdat hij geen kamer kon huren.

Wanneer hij trachtte de mensen tot de Rode Kruisbeweging over te halen, werd hij gemeden, omdat hij er zo haveloos uitzag.

Vijftien jaar lang trok hij zich uit de mensen terug en was weldra volkomen vergeten. Toen hij over de zestig was, werd hij opnieuw ontdekt. Hij had nu een lange, golvende baard en de kinderen stelden belang in hem, daar hij kiezelstenen voor hen verzamelde. Een Zwitsers journalist schreef zijn geschiedenis en opnieuw werd hij beroemd. Hij ontving voor zijn werk een onderscheiding en een pensioen van de Keizerin van Rusland. Doch in roem stelde hij geen belang meer. Hij keerde stil terug naar het armhuis in Heiden, waar hij nog achttien jaar leefde.

Daar was het, dat hij werd gevonden en hem de grootste eer van de wereld werd gebracht — de Nobelprijs voor de Vrede.

Het moge vreemd schijnen, omdat zijn werk nu in ieder beschaafd land op aarde wordt voortgezet, maar hij vond zelf dat hij een mislukkeling was geweest. Hij was zonder geld en vrienden, toen hij gevonden werd en hem de beloning werd toegekend. In plaats van dit geld te gebruiken om zijn levensstandaard te verbeteren, weigerde hij een stuiver voor zichzelf te behouden. Hij schonk alles aan het Rode Kruis.

Hij stierf eenzaam en vergeten. Zijn laatste verzoek was om in een ongemerkt graf te worden begraven.

Ofschoon geen steen zijn graf siert, hebben de jaren hem een plaats in de harten der mensen gegeven.

VENSTER VAN DE ZIEL

Wat zilver doet —

Op zekere dag kwam een rijk, doch gierig man bij een rabbijn.

De rabbijn bracht hem naar het venster. „Kijk naar buiten en zeg mij, wat gij ziet”.

„Mensen”, antwoordde de rijke man. Toen voerde de rabbijn hem naar een spiegel. „Wat ziet ge nu?” vroeg hij. „Ik zie mijzelf”, antwoordde de man. Toen zeide rabbijn: „Kijk — in het venster is glas en in de spiegel is glas. Maar het glas in de spiegel is met een weinig zilver bedekt en zodra er een beetje zilver aan is toegevoegd, ziet gij niet langer anderen, maar alleen uzelf”.

Encyclopedia of Wit, Humor and Wisdom

De kunst van het overwinnen van de vrees

door Wilferd A. Peterson

De vrees is een wild paard, dat een stevige teugel vereist, want zij is zowel vriend als vijand, zowel goed als kwaad, en voor een doeltreffende levenswijze moet de mens leren haar te overwinnen door:

Het intuïtieve waarschuwingssysteem van de vrees als een schild tegen werkelijk gevaar te gebruiken.

De energie opwekkende kracht van de vrees aan te wenden om te vluchten of te vechten, wanneer een noodtoestand is ingetreden.

De vrees voor onveiligheid, nederlaag en mislukking als een zweeps slag te gebruiken om betere prestaties te leveren.

Acht te slaan op Shakespeare's wijze woorden: „Onze twijfel is een verrader en doet ons het goede, dat wij vaak zouden kunnen winnen, verliezen door de vrees het te beproeven.”

Op te passen voor de macht van de vrees door aan de oude legende te denken van de Plaag, die naar Bagdad ging om vijfduizend mensen te doden. In plaats daarvan stierven er vijftigduizend en toen de Plaag daarover werd ondervraagd, zeide deze: „Ik doodde er vijfduizend, zoals ik heb gezegd, dat ik zou doen; de anderen stierven van vrees!”

De donkere hoeken van vrees en bijgeloof te overstromen met het heldere licht van de rede en de kennis, het onbekende aldus aan het daglicht brengend, feiten de plaats doen innemend van verzinsels, de boemannen van de verbeelding verjagend en de waarheid openbarend, die de mensen vrij maakt.

Het feit te aanvaarden, dat ouderdom en dood natuurlijke en onvermijdelijke zaken zijn, dat hen te vrezen nutteloos is en dat zij het best onder het oog kunnen worden gezien met een kalm en rustig gemoed door niet op ze te letten en dag na dag moedig te leven.

Inspiratie te putten uit de woorden van Kardinaal Newman: „Vrees niet dat uw leven zal eindigen, maar veeleer dat het nooit een begin zal hebben”.

Gewillig het risico te nemen van ondernemingen, waar enig gevaar aan is verbonden, wetende dat het geborgen en beschermde leven veel mist en dat, zoals de Zanger van Avon het zegt: „Lafaards vele malen voor hun dood sterven, maar de dappere slechts eenmaal”.

De vrees stoutmoedig tegen te gaan en de raad van Emerson op te volgen: „Doe datgene wat ge vreest en de dood van de vrees is zeker”.

In overeenstemming te komen met de grote geestelijke wetten van het heelal en te leren dat „God ons niet de geest van vrees heeft gegeven, maar van macht en liefde en van een gezond verstand”.

Te ontdekken dat de sterkste van alle wetten deze is: „Volmaakte liefde verbant de vrees”.

Naar de macht van het geloof, dat wonderen werkt, te zien, zoals in deze inspirerende woorden is vervat: „De vrees klopte aan de deur. Het Geloof opende die. En zie, er was niemand!”

DE VREUGDE VAN HET WAARDEREN

Als een eenvoudige, pretentieloze bewonderaar van schone kunsten, bezocht Elbert Hubbard graag de grote schilderijmusea. Op zekere dag stond hij voor een kostbaar schilderij in een museum te New-York, toen een vriend van hem spottend tot hem zeide: „Elbert, waarom ben je toch zo enthousiast over dingen die je nooit je eigendom zult kunnen noemen?”

„Harry”, antwoordde de wijze Elbert. „ik ben liever in staat dingen te waarderen, die ik niet kan hebben, dan dingen te hebben, die ik niet kan waarderen”.

Christian Science Monitor

★

GEVLEUGELDE WOORDEN

★

De mens, die hoofd en hart in goede conditie houdt, behoeft zich niet erg om zijn voeten te bekommeren.

De moeilijkheden met veel mensen, die het zo druk hebben over kapitaal en arbeid, is dat zij nooit enig kapitaal bezaten en nooit veel werk verrichtten.

Geluk is die bijzondere sensatie, die over u komt, wanneer u het te druk heeft om u ellendig te voelen.

U behoeft niet 's nachts wakker te liggen om te slagen — blijf alleen maar wakker overdag.

De bekwaamheid om in verscheidene talen te kunnen spreken is waardevol, maar de bekwaamheid om in één taal te zwijgen, is kostbaar.

Hoe luier een mens is, des te meer plannen maakt hij voor morgen.

Sunshine Magazine

★

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Van Pelt, Klazina Adriana; 4 juli 1959 te Dordrecht.
Larkin, Kathleen; 5 juni 1959 te Den Haag.
Zwang, Pamela Kungonda Joyce; 5 juli 1959 te Delft.
Gout, Olivia Margaretha; 5 juli 1959 te Utrecht.

GEDOOPT:

Kluwer, Wopje Hendrika; 18 juli 1959 te Den Haag.
De Lannoy, Willem Hendrikus Ferdinand; 18 juli te Den Haag.
Slichter, Frederik; 18 juli 1959 te Den Haag.
Slichter, Antoinette; 18 juli 1959 te Den Haag.
Slichter, Alexander Maria Jozef Jacobus Johannes; 18 juli 1959 te Den Haag.
Slichter, Adriana Maria Johanna; 18 juli 1959 te Den Haag.
Bals, Maria Theresia Ada; 18 juli 1959 te Den Haag.
Bes, Jan; 31 juli 1959 te IJmuiden.
Bes, Impje; 31 juli 1959 te IJmuiden.
Prins, Juriana; 31 juli 1959 te Amsterdam.

GEORDEND:

Peppinck, Johann; 3 mei 1959 te Den Haag als Ouderling.
Leydsman, Adriaan; 7 juni 1959 te Dordrecht als Ouderling.
van der Meyden, Jan; 7 juni 1959 te Dordrecht als Ouderling.
de Zeeuw, Mels; 7 juni 1959 te Dordrecht als Priester.
van Dalen, Johannes; 7 juni 1959 te Dordrecht als Priester.
van der Put, Cornelis; 7 juni 1959 te Den Haag als Ouderling.
de Jong, Hendrik Gerrit; 7 juni 1959 te Den Haag als Ouderling.
van Lieshout, Hubertus Cornelis; 5 juli 1959 te Eindhoven als Leraar.
Brouwer, Louis Antony Johan; 12 juli 1959 te Utrecht als Ouderling.
Gout, David Hendrik; 12 juli 1959 te Utrecht als Diaken.
Dekker, Hubertus; 12 juli 1959 te Rotterdam als Leraar.
van Rij, Dirk; 12 juli 1959 te Rotterdam als Leraar.
Bossenbroek, Willem Antoni; 12 juli 1959 te Rotterdam als Diaken.
Speerstra, Pieter; 12 juli 1959 te Rotterdam als Leraar.
Van Bremen, Hubrecht; 12 juli 1959 te Rotterdam als Leraar.
van Stralen, Dirk Johannes; 12 juli 1959 te Rotterdam als Priester.
Adeboi, Frans Leendert; 19 juli 1959 te Amsterdam als Ouderling.
Decker, Johan Leopold; 26 juli 1959 te Amsterdam als Diaken.

OVERLEDEN:

Lasne, Rachel Francisca; 18 juni 1959 te Antwerpen.
Kuiters, Hendrik Roelof; 18 juni 1959 te Dordrecht.
Ter Meulen, Lena Visser; 10 juli 1959 te Amsterdam.
Peper, Roelfe Drenth; 1 juli 1959 te Amsterdam.

OVERGEPLAATST:

Odle, Dion Lee; van Rotterdam Noord naar Alkmaar.
Van Leeuwen, Max T.; van Eindhoven naar Haarlem.
Baak, Marinus W.; van Haarlem naar Gent.
Wilko, Frank K.; van Zendingsschool naar Nijmegen.

Dalebout, Dennis R.; van Zendingsschool naar Zwolle.
Westra, J. Lamar; van Zendingsschool naar Zwolle.
Warnock, Richard B.; van Zendingsschool naar Harlingen.
Petersen, Dennis L.; van Zendingsschool naar Rotterdam Noord.
Cheney, Gene W.; van Harlingen naar Leiden.
Merritt, Gary C.; van Eindhoven naar Leiden.
Cooley, Barney L.; van Gent naar Hilversum.
Workman, Verle A.; van Nijmegen naar Dordrecht.
Coppin, Thomas D.; van Zendingsschool naar Amsterdam.
Warner, Keith C.; van Amsterdam naar Den Haag.
De Leeuw, Farell H.; van Den Haag naar Amsterdam.

VERTROKKEN :

Anderson, Marlene;

Aangekomen 12 juli 1957. Vertrokken 13 juli 1959.

Werkzaam geweest: Den Haag als secretaresse voor Statistiek en Archief, Administratie van de „Ster”, Utrecht en Den Haag als secretaresse van de President.

KWAAD MET GOED VERGOLDEN

door Carl Sandburg

De grootheid van Lincoln openbaarde zich in de wijze, waarop hij beledigingen en kritiek verdroeg zonder klagen.

Volgens de geschiedenis noemde Stanton Lincoln een lage sluwe clown en sprak vaak over hem als de „Originele Gorilla”. Hij beweerde dat Du Chaillu een dwaas was om helemaal naar Afrika te gaan om een gorilla te zien, terwijl hij er een gemakkelijk in Springville, Illinois kon vinden.

Dikwijls wees Stanton op de onbenulligheid van Lincolns bestuur. Hij maakte zijn kleding belachelijk en bespotte zijn manieren.

Nu komt deze vraag naar voren: „Waarom benoemde Lincoln deze man Stanton, die hem zo laaghartig had aangevallen, tot het belangrijkste ambt in de regering?

Hier is een waardig antwoord op te geven.

Stanton was de rechte man voor die betrekking. Hij zou de Unie getrouw blijven en met zijn scherp oog voor details zou hij uiterst competent zijn.

Lincoln liet nooit zijn persoonlijke gevoelens de overhand nemen over zaken van benoeming.

Mensen, Principes en Populariteit

door Richard L. Evans

*

In zeer betekenisvolle woorden heeft de Verlosser der wereld aldus geboden voor hen, die God Hem had gegeven; „Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den booze”. (Joh. 17 : 15). Deze vraag: van het zijn *in* de wereld doch niet *van* de wereld, is van toenemende belangrijkheid, omdat de wereld eigenlijk steeds kleiner wordt en wij steeds dichter bij de invloed en levenshouding van anderen komen. Er is steeds toenemende druk om te zijn als anderen zijn, te doen als anderen doen, waarbij kwesties van geschipper en hoog houden van principes aan de orde komen — hoe ver kunnen we gaan, in hoeverre kunnen we verschillen en hoe kunnen wij onder de mensen prettig leven. Een van de belangrijkste problemen in het leven is het leren met mensen om te gaan zonder het met onze beginselen op een accoordje te gooien en een van de schoon schijnende manieren is om er concessies aan te doen — de weg van de wereld te gaan, welke die weg ook is, wat niemand eigenlijk recht weet, want de wereld heeft vele verschillende wegen. Het is totaal onmogelijk alles te doen wat alle anderen ons willen laten doen of om alle mensen te behagen, omdat elk van die anderen ons iets anders wil laten doen. Het loslaten van beginselen is dan ook geen oplossing van het probleem van het omgaan met mensen. Het is inderdaad onjuist en dwaas om te veronderstellen dat iemand ons zal respecteren en aanvaarden, indien wij onze beginselen geweld aan doen. Dat is geen omgaan met mensen, het is eenvoudig een nederlaag, zelfbedrog. En hij die zichzelf bedriegt wordt nergens van harte geaccepteerd of gerespecteerd. Velen beoordelen ons niet zo zeer naar hun standaarden als wel naar de onze — voor zover zij die kennen — en wij stellen ze teleur wanneer wij van onze eigen beginselen afwijken. Iemand die zichzelf ontrouw is, wordt zelden door iemand anders vertrouwd. In zijn beroemde verhandeling over ouderdom, zeide Cicero: „Naar het mij voorkomt, is het een algemene waarheid dat met niets bezig willen zijn levensmoeheid schept”. En één ding, dat moeheid en desillusie in het leven geeft, is het trachten alles voor iedereen te zijn, in plaats van eenvoudig waar voor zichzelf. Wij verliezen ons gezicht en bedriegen onszelf wanneer wij veronderstelde populariteit of veronderstelde goedkeuring van andere mensen zoeken ten koste van onze beginselen. De enige manier om met anderen om te gaan is te zijn wat wij weten te moeten zijn, te doen wat wij weten te moeten doen, respect te geven en respect te verdienen en onszelf niet te misleiden door onze beginselen geweld aan te doen.